

og naar de Grunde, som dengang ledede hertil, endnu (hvad man nedenfor skal paavise) have Gyldighed, saa skjønner man ikke rettere, end at der nu, efterat den nysnævnte Hovedindvending mod Ordningen saagodt som ganske er bortfalden, maa være fornyet Opfordring til at fastholde Klasseinddelingen med absolute Pensjonsafsatser. Dog formentlig der at være Anledning til at gaa et Skridt videre end Loven af 1851 ved at forsøge Antallet af Pensjonsklasserne og de dertil svarende Pensjonsafsatser, hvorved disse ville komme til hver for sig endnu nærmere at slutte sig til de paagjældende Lønningsløb.

Balget af absolute fremfor af relative Pensjonsafsatser har stor Betydning for Administrations Sæmpelhed og Sikkerhed. Man skal ikke for den egentlige Pensjons Vedkommende lægge Vægt paa, at Pensjonsløbene, selv naar de fastsættes til visse Procenter af Lønningen, dog i alt Fald maatte afrundes, fordi den hele Maade, hvorpaa Udbetalingen af og Regnskabet over disse Pensioner er ordnet, nødvendiggjør, at hver Pension er saaledes afrundet, at alle Maanedsløb ere ganske lige store; thi en saadan Afrunding er vel forenelig med en i Øvrigt procentvis Beregning af Pensionen. Men naar Invalidsforsørgelsen — hvad man paa ingen Maade kan tilraade at forandre — delvis fastsættes efter samme Regler som Pensionen, idet Invaliden altid som en Art Pension faar for hvert tilbagelagt Tjenesteaar $\frac{1}{20}$ af det Pensjonsløb, der efter hans Tjenestegrad svarer til 20 Aars Tjeneste, maa der fra Administrations Sæde lægges særlig Vægt paa at undgaa den store Vidtløftighed og Vanskelighed, som vilde være forbunden med Indhentelse af omstændelige Oplysninger om de Indtægter, hver enkelt Paagjældende havde havt i de sidste Tjenesteaar — Vidtløftigheder og Vanskeligheder, der især under en Krig, naar en meget stor Mængde Krav paa Invalidsforsørgelse paa engang indkomme, ikke blot vilde blive næsten uoverkommelige, men tillige uden at medføre Nytte i nogen Retning vilde gjøre Skade ved i høi Grad at forhale de enkelte Sagers Afgjørelse. Ogsaa fra de pensjonsberettigede Personers Sæde set ere de absolute Satser formentlig at foretrække, da de gjøre egen Beregning af Pensionen let; under Anvendelsen af Procentsystemet vilde Beregningen meget ofte falde dem vanskelig, og for Invaliderne, der i Reglen ville have en oftere afbrudt Tjenestetid med forskjellig Lønning, undertiden i forskjellige Klasser, vilde den endogsaa blive ligesom umulig; ugrundede Formening om ikke at have faaet sin Ret vilde da vistnok jævnlig danne sig, og man vilde vanskelig, i alt Fald kun med betydelig Uleilighed, kunne berigtige dem.

I en Henseende har Procentberegningen vistnok ubetinget Fortrin for de absolute Satser. Medens nemlig et Pensjonsregulativ med absolute Satser kræver en Revision, saa ofte Lønnings-

lovene forandres, medfører Procentberegningen, at den Forhøjelse af Lønningerne, som Pengenes synkende Værdi ikke kan unblade at medføre, umiddelbart bevirker en tilsvarende Forhøjelse af de derefter tilkommende nye Pensioner. Da Hensigten imidlertid fuldstændig kan naas ved en saadan Revision, kan man ikke tillægge dette Hensyn nogen afgjørende Betydning lige over for de væsentlige Ulemper, som formentlig gjøre det aldeles utilraadeligt at anvende Procentberegningen.

Idet man saaledes har anset det rettest at bevare Klasseinddelingen som Grundlag for Pensjonsregulativet, har man troet i Hovedsagen at maatte beholde de samme 6 Klasser, som findes i Loven af 9de April 1851, fordi disse for Hæren og til dels for Søværnets Vedkommende nøie falde sammen med Tjenestegraderne, nemlig de 3 første Pensjonsklasser med Sergentklassens 3 Grader og de 3 sidste Pensjonsklasser med henholdsvis Korporals-, Underkorporals- og de Meniges Klasser; som allerede ovenfor antydet, har man dog i Overensstemmelse med hver af de 3 Sergentsgraders Deling i en ældste og yngste Lønningsklasse ment at burde dele hver af de 3 første Pensjonsklasser i 2 Underafdelinger, som i Forslaget ere betegne med A og B, og de 6 Pensjonsklasser danne saaledes 9 Afdelinger, hver med sin Række af stigende Pensjonsløb for de stigende Tjenesteaar.

For Hærens Vedkommende falde Lønningerne saavel som de Indtægtsløb, der overhovedet kunne tages i Betragtning ved Pensionering, gjennemgaaende sammen med denne Inddeling, saa at der kun have et Indtægtsløb for alle Personer, der henhøre til hver af de 9 Afdelinger, alene med Undtagelse af den 1ste Pensjonsklasse A, hvor den ældste Halvdel af Stabssergenterne har 100 Kr. aarlig mere i Lønning end den yngste Halvdel; for Søværnets Vedkommende falde Indtægtsløbene derimod kun til dels sammen med Inddelingen i Pensjonsklasser, og man har derfor her ved Indordningen i de forskjellige Afdelinger hovedsagenlig maattet tage Hensyn til Indtægts Størrelse for hver Paagjældende, hvilket dog har kunnet ske uden at tilfjedatte Hensynet til Tjenestegraderne. Betragtes Hæren og Søværnet under Et, indeholde vel Pensjonsafdelingerne gjennemgaaende Indtægtsløb, der indbyrdes ere noget afvigende; men denne Afvigelse er, som det af Angivelserne nedenfor vil fremgaa, intetsteds betydelig, og navnlig er den for Intet at regne i Sammenligning med de Afvigelser, som findes i den nu gjældende Lovs forskjellige Pensjonsklasser. Den Uregelmæssighed, at en lavere Pensjonsklasse indbefattede et høiere Indtægtsløb end en høiere Klasse, er i alle Tilfælde her ganske undgaaet.

Da det saaledes allerede ved Klasseinddelingen har været nødvendigt at fastsætte, hvilke Ind-